

broedplaats

INSPIRATIEBRON
HOE DE KUNST ER KOMT

In deze serie verklappen acteurs, kunstenaars, musici, dansers, schrijvers en andere creatievelingen waar zij hun ei uitbroeden.

In het atelier, achter het fornuis of met de laptop op schoot? Vandaag: beeldend kunstenaar Renée Verberne uit Venlo.

VENLO

Ze is op zoek naar wildernis. Het woord verwijst naar *ongestoord* en *oorspronkelijk*. Vind zo'n plek maar eens in onze geciviliseerde wereld. Dat stukje wildernis is trouwens niet haar broedplaats. Dat is de weg erheen, de zoektocht.

„Het begint met een soort van onbehagen”, zegt Renée Verberne. „Een gevoel van vervreemd zijn. Dan wil ik even uit de molen die maar blijft draaien en dat gevoel van onbehagen opheffen. Ik wil tijdelijk rust vinden. Ik ga het huis uit en zoek, rondfietsend, lopend, naar plekken die me inspireren. Plekken waar ik me één voel met de natuur.”

Het kunnen bomen zijn. „Ik heb altijd iets met bomen gehad. Als kind al. In bomen klimmen, boomhutten bouwen. In de tuin van mijn ouders staat een boom met een hut die ik er met mijn broer heb gemaakt. Heel gammel, maar hij is er nog.”

Een paar jaar geleden bezocht ze het Sequoia National Park in Californië, om te ervaren hoe het is om bij zo'n imposante boom te zijn. Door de vele bosbranden zijn de sequoia's onder aan hun stam aangevreten. Je wordt er daardoor in opgenomen als in een holle boom. Verberne moest buiten de gebaande paden gaan om erbij te komen. Voorbij borden verboden toegang. Stiekem door een afzetlint. „Als ik dan in zo'n oernatuur kom, ben ik als een kind zo blij. Dan verlies ik ook het besef van tijd. De klok voelt soms als een verlamming. De tijd van de klok heeft niets te maken met de tijd zoals je die ervaart.”

Weergalm

Haar wildernis is niet altijd de natuur. Het kan ook een oud industrieterrein zijn. Verberne: „Het gaat me er om weg te zijn van de beschaving, maar wel zo dat ik een aanwezigheid voel, een soort aanwezigheid van de mens die er ooit was. Je hebt plekken waarin het verleden weergalmt. Waar het verleden in het heden aanwezig is. Die plekken fascineren me.”



Ik kleed me uit omdat ik zo uit deze wereld stap. Kleding, make-up en sieraden: allemaal poespas.

Renée Verberne

Paspoort Renée Verberne

DOOR PETER JANSSEN

- Geboren 1988 in Grashoek
- Woont in Venlo
- Studeerde aan de kunstacademie in Den Bosch en studeert momenteel filosofie aan de universiteit in Nijmegen
- Maakt foto's en video's waarin ze zelf naakt figureert
- Wordt gedreven door een verlangen naar oernatuur, waar ze zo dicht mogelijk bij probeert te komen

Werk van haar is te zien op YouTube en op haar eigen website www.reneeverberne.nl



Renée Verberne: „Je ziet de wereld tot waar het autootje heeft gereden. Ik wil voorbij dat punt.” FOTO PETER SCHOLS

Eén worden met natuur

Op zo'n plek waarmee ze één wil worden, stelt ze haar camera in. Ze ontdoet zich van haar kleren en loopt het beeld in. „Ik kleed me uit omdat ik daarmee uit deze wereld stap. Kleding, make-up en sieraden: allemaal poespas. Daaraan zien mensen meteen in welke tijd je leeft, hoe veel geld je hebt en wat je smaak is. Ik zou dan ook niet weten wat ik aan moet trekken; wat beter past bij mijn werk dan naakt zijn. Er rust een taboe op naakt, terwijl dit juist de meest ware menselijke vorm is. Ik vind ook dat naaktheid een soort authenticiteit geeft. De mens is naakt en kwetsbaar ter wereld gekomen. Ik denk dat je de meeste kans maakt in de buurt te komen van eenheid met de natuur als je naakt bent.”

Als ze weer eens voelt dat de onrust uit haar lijf moet, wil ze van de gebaande paden af. Ze probeert verder te kijken dan de meeste wande-

laars. „Ik denk dat veel mensen dat hebben. Zo van: hier zou ik wel van het pad af willen. Maar ze doen het niet. Want het mag niet. Van wie dan? En waarom? Zoals bij Google Maps. Je ziet de wereld tot waar het autootje heeft gereden. Ik wil voorbij dat punt. Ik denk dat daar iets belangrijks is. Een stukje wereld dat nog niet is gecultiveerd. Een soort van wildernis. Soms krijg ik zelfs het gevoel dat een plek op me wacht.”

Ritueel

De plek moet wel een beetje uit het zicht liggen. „Niet zo zeer omdat ik bang ben gezien te worden, maar meer omdat ik alleen wil zijn. Als er toeschouwers bij zijn, wordt het toch een beetje een show. Voor mij is het een soort ritueel. Ik ga *down the rabbit hole*, denk ik, zoals Alice in Wonderland. Ik heb het gevoel of ik door een sluier heen loop. Ik weet niet of het alleen in mijn hoofd zit of

dat het de plek is: het idee dat ik door een barrière van tijd en ruimte ga. Het gevoel: ik ben nu elders.”

„Ik heb het gevoel dat wij als mensen die natuur zijn ontgroeid. En sinds de romantiek beseffen we dat we niet meer terug kunnen. Maar het verlangen is er wel. Met dat besef moet ik leven. Uitstapjes naar plekken die ik nog een beetje als wildernis ervaar, zijn een soort pleister op de wonde van mijn verlangen. Misschien omdat ik dan heel even in de buurt kom van eenwording met de natuur. Ik heb in ieder geval mijn best gedaan. Wat blijft zijn foto's of een video. Als ik er mooie beelden kan maken, word ik gelukkig.”

Reageren?
peter.janssen@delimburger.nl